

Literatura pro dospívající bývá přehlížena

Od společného psaní ke společnému životu, tak by se dal stručně shrnout příběh **Evy** a **Kláry Pospíšilových**. Píší knihy v žánru new adult, jak je samy zařazují, a právě jim vychází novinka *Eli* (vydává Host).

Kdy jste si řekly, že byste spolu mohly žít i psát? Potkaly jsme se na internetu. Obě jsme měly svoje blogy, kde jsme publikovaly povídky, a zalíbila se nám tvorba té druhé. Začaly jsme si psát, slovo dalo slovo a napadlo nás, že bychom mohly napsat knihu. Překvapivě jsme to dotáhly do konce! Tak vznikla naše vůbec první kniha *Pátá minuta je o nás*. Navíc nám během jejího psaní začalo docházet, že podobně jako se do sebe zamilovali její hrdinové, zamilovaly jsme se do sebe i my. Začaly jsme spolu bydlet a od té doby trávíme své dny vymýšlením a psaním příběhů. Už to bude pomalu deset let.

Je u nás dost autorů, kteří píší young adult a queer literaturu?

Ano, autorů a autorek, kteří píší young adult, je u nás poměrně dost a celkem dobře pokrývají různé žánry. Je tím pádem z čeho vybírat. Upřímně si myslíme, že čeští autoři a autorky mají co nabídnout a svojí tvorbou se vyrovnají populárním překládovým titulům. A co se týče zaměření na queer literaturu, za zmínku rozhodně stojí tvorba Adély Rosípalové a Aleny Štraubové, které stejně jako my vydávají pravidelně.

Proč jste se do tohoto žánru pustily vy?

Asi jsme o tom takhle nepřemýšlely, vyplynulo to přirozeně. Byť je důležité zmínit, že naše příběhy spadají spíše do new adult vzhledem k tomu, jaká témata se v nich řeší a jak explicitně některé věci popisujeme. Také máme na

kontě román pro dospělé. Ale abychom se vrátily k otázce – literatura pro dospívající je bohužel mnohdy přehlížena, kolikrát nemá ani samostatnou kategorii v případě udílení cen, přitom právě ona bývá pro spoustu dospívajících formující. Vyprávět o lidech, kteří zažívají první lásky, vnitřní konflikty a hledají svoje místo v životě, nám dává smysl.

Máte mezi čtenáři i kluky? Jaké jsou vůbec reakce na vaše knihy? Píší vám čtenáři a čtenářky?

Máme mezi čtenáři muže i ženy nejrůznějších věkových kategorií. Jsme poměrně aktivní na sociálních sítích a na svých webových stránkách szabi.cz, kde zveřejňujeme příběhy po celý rok. Tvoříme prakticky bez ustání a nechceme to nechávat v šuplíku. Kontakt se čtenáři nás baví, někteří z nich jsou s námi od úplných začátků, postupně se nám povedlo vytvořit kolem sebe komunitu účastníků lidí. Co se týče reakcí na naše knihy, bývají vesměs pozitivní, respektive když se nám někdo rozhodne napsat, jde téměř vždy o potřebu sdílet, jak ho kniha zasáhla a co pro něj znamená. Pokud se někomu naše kniha nelíbí, málokdy se stane, že by napsal přímo nám.

Jak vaše společná práce probíhá? A vždycky vám to „ladí“, nebo se umíte o nějakou postavu nebo děj i pohádat?

Každá kniha si zaslouží svůj způsob vyprávění, který se většinou sám vyjeví. Máme příběhy, kde se střídáme po kapitolách, příběhy, kde jedna „táhne“ děj a druhá do něj vstupuje formou deníkových zápisů, příběhy, kde jedna z nás napíše polovinu knihy a druhá na ni naváže... Co se týče dělení práce, tak v momentu, kdy máme příběh promyšlený, začneme psát dialogy, kdy každá píše jednu postavu. Ta z nás, která je na řadě s kapitolou, tenhle dialog vezme a pak ho „obalí“, udělá z něj ucelený text. Ohledně postav a děje se dokážeme pohádat a vlastně se to děje celkem často! Vymýšlení a psaní bývá celkem emotivní. Zároveň jsme se ale naučily nepouštět si negativní emoce do vztahu. Klidně se pohádáme o tom, co bude v příběhu dál, a pak si spolu jdeme uvařit oběd a mluvíme o obyčejných věcech...

V květnu vám vychází další společná kniha. O čem je a pro koho je?

Eli má vyjít na konci května u nakladatelství Host. Je to téměř šestisetstránkový román o dvou klucích, doposud jeden z nejtříživějších a nejtemnějších, co jsme zatím napsaly. Hlavní postavou je sedmnáctiletý Nathaniel, který se snaží vyrovnat s minulostí a s tím, co ho potkalo, a zároveň bojuje s drogovou závislostí. Nathaniel jedno brzké ráno na benzínce potká svého tátu, kterého poslední čtyři roky neviděl. Táta už má tou dobou novou rodinu včetně nevlastního syna Elkana, a když vidí, co se s Nathanielem stalo, hluboce ho to zasáhne...

Nathaniel i Elkan jsou kluci, kteří si prožili špatné věci, s jejichž následky se stále vyrovnávají. Navzdory tomu, nebo snad právě proto, v sobě najdou pochopení, bezpečí a lásku. Láska v tomhle příběhu je ryzí, vstupuje do kontrastu s těžkými situacemi, které oba hrdinové zažívají. *Eli* je pro všechny, kteří čtou rádi o těžkých tématech, jako jsou psychické potíže, boj se závislostí a hledání smyslu života ve chvíli, kdy si člověk není jistý, zda překá další noc... A zároveň je psaný s laskavostí a pochopením, takže se, svým tématům navzdory, může stát vašim bezpečným prostorem. Přinejmenším bychom si to přály.

JANA MARXTOVÁ